

Tämä on rinnakkaistallenne.
Rinnakkaistallenteen sivuasettelut ja typografiset yksityiskohdat
saattavat poiketa alkuperäisestä julkaisusta.

Julkaisun tekijä(t): Tolonen, Tiina

Julkaisun nimi: Viimeinen sammuttaa valot musiikkiosastolta

Julkaisuvuosi: 2022

Versio: Kustantajan versio

Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Tolonen, T. (2022). Viimeinen sammuttaa valot musiikkiosastolta. *Intervalli*, 26(2), 3.

Haettu 1.12.2022 osoitteesta

<https://www.musiikkikirjastot.fi/app/uploads/2022/11/Intervalli-2-2022.pdf>

Viimeinen sammuttaa valot musiikkiosastolta?

Teksti ja kuva Tiina Tolonen, päätoimittaja

Viime heinäkuussa tullut tieto Tanskan musiikkikirjastoyhdistyksen lakkauttamisesta herätti minut miettimään, minkälainen musiikkikirjastojen tulevaisuus ylipäänsä on. Muistoissa oli kirkkaana aiemmin keväällä Akepiken järjestämä Ääniä tulevaisuudesta 2 -koulutuspäivä, johon minäkin pääsin kuunteluoppilaana osallistumaan.

Koulutuspäivässä tuli ilmi, kuinka laaja erilaisten asioiden kenttä musiikkikirjastotyössä on. Lyhyessä ajassa on koettu monenlaisia muutoksia tiloissa, palveluissa, työkaluissa ja -välineissä kuten myös ihmisten tavoissa käyttää kirjastoa. Tietopalvelukin muuttuu aina vaan haasteellisemmaksi. Kun lukee kirjastoihin liittyvää uutisointia voi havaita, että suurinta huolta koetaan ja kannetaan yleensä kuitenkin vain niiden kokoelmista tai tiloista, ei heistä, jotka palvelua tuottavat ja viime kädessä kokoelmat asiakkaille lainattavaksi järjestävät.

Monen musiikkikirjastolaisen työura on pitkä, kevään koulutuspäivässä kuultiin muistoja aina 1980-luvulta saakka. Tämän perusteella voisi olettaa, että ihmiset ovat viihtyneet työssään, voineet hyvin ja halunneet tehdä sitä olosuhteista huolimatta. Muisteluissa kuultiin paljon hyviä asioita, mutta myös syvää huolestuneisuutta siitä, että kaikenlaiset resurssien leikkaukset näyttävät kohdistuvan kirjastoissa juuri musiikkiaineistoon ja tätä kautta myös musiikkikirjastotyöhön perehtyneeseen henkilökuntaan. Ydinosaamiseen ei ole enää mahdollista keskittyä ja kun vanha kaarti eläköityy, ei uusia osaajia ole tarjolla. Samalla katoaa myös valtava määrä hiljaista tietoa, erityisesti paikallisuuden suhteen. Ihan kaikkea kun ei Googlekaan kerro...

Mitä sitten seuraa tästä kierteestä? Väsymystä, turhautumista, pettymyksiä ainakin. Olen joutunut omakohtaisesti näiden asioiden kanssa painimaan ja tiedän, ettei niistä välttämättä ole helppo puhua vaan helposti ryhtyy syyllistämään itseään asioista, joihin ei pysty tai on vaikea vaikuttaa. Samalla on myös helppo muuttua välinpitämättömäksi ja lamaanua, kulkea kuin zombi työpäivästä toiseen. Valitettavasti vaan silmät sulkemalla tai kääntämällä selkää ei saada ratkaisua mihinkään asiaan.

Olisiko siis aika olla välillä huolissaan muustakin kuin rakennuksista tai kokoelmista ja suunnata katse heihin, joiden ansiosta kirjasto on mitä se on? Ilokseni huomasin, että Suomen Kirjastoseuran mentorointiohjelman pääteema keväällä 2023 on työhyvinvointi / hyvinvoiva yhteisö. Ohjelmaa varten on kerätty ideoita syksyn kuluessa ja toivon, että moni on halunnut olla siihen vaikuttamassa. Mikään ei muutu, ellei sanonnan mukaisesti ”nosteta kissaa pöydälle”. Soteuudistuksen myötä puhutaan entistä enemmän ihmisten kulttuurihyvinvoinnista, johon olennaisena osana kuuluvat kansalaisten laadukkaat kirjastopalvelut. Voisiko soteuudistukseen kuulua myös hyvinvoivat kirjastoammattilaiset? ■